

«Τα πρώτα βήματα», Γεώργιος Ιακωβίδης, 1892

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ημέρα για την Τρίτη Ηλικία* - Η Διαγενεακή Μάθηση - Η Γκρίζα Μειονότητα Έρχεται στο Φως**

... στους γηράσκοντες γονείς μας Τ. 159 29-09-2017

*Η **Παγκόσμια Ημέρα των Ηλικιωμένων**, γνωστή και ως «Παγκόσμια Ημέρα για την Τρίτη Ηλικία» εορτάζεται κάθε χρόνο την 1η Οκτωβρίου. Υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 1990, για να αποτίσει τον οφειλόμενο φόρο τιμής στους ηλικιωμένους, αλλά και να επισημάνει τα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν.

Σύμφωνα με στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας για τους ηλικιωμένους, το 2000 ζούσαν σε όλο τον πλανήτη 600 εκατομμύρια άνθρωποι ηλικίας άνω των 60 ετών. Υπολογίζεται ότι μέχρι το 2025, ο αριθμός αυτός θα έχει φτάσει το 1,2 δισεκατομμύρια, ενώ το 2050 θα έχει ξεπεράσει τα 2 δισεκατομμύρια.

Στη χώρα μας, η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία αναφέρει ότι ο πληθυσμός ηλικίας άνω των 60 ετών ξεπερνούσε το 2004 τα 2.547.000 άτομα, με τις γυναίκες να είναι περισσότερες από τους άνδρες.

Όπως αναφέρουν ΟΗΕ και ΠΟΥ, η Παγκόσμια Μέρα Ηλικιωμένων έχει στόχο να αναγνωρισθεί η συμβολή των ηλικιωμένων στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη, και τούτο διότι στη σύγχρονη εποχή οι ηλικιωμένοι παίζουν έναν ολοένα σημαντικότερο ρόλο, μέσω του εθελοντικού έργου τους, της μετάδοσης των εμπειριών και των γνώσεών τους (ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ ΜΑΘΗΣΗ), της βοήθειας που δίνουν στα παιδιά τους, αναλαμβάνοντας να φροντίζουν τα εγγόνια τους, αλλά και της αυξανόμενης συμμετοχής τους στην αγορά εργασίας.

Μελέτες έχουν δείξει ότι ο μέσος χρόνος σε λεπτά που διαθέτουν οι ηλικιωμένοι για να φροντίσουν όσους συγγενείς τους έχουν ανάγκη κυμαίνεται από 201 λεπτά στις ηλικίες 65-74 ετών έως 318 λεπτά στις ηλικίες 75 ετών και άνω. Αντιθέτως, οι νεώτεροι άνθρωποι αφιερώνουν μόλις 50 λεπτά για να φροντίσουν κάποιον που τους έχει ανάγκη, καθώς δεν μπορούν να διαθέσουν περισσότερο χρόνο.

Αυτού του είδους η συμβολή των ηλικιωμένων στη σύγχρονη κοινωνία μπορεί να εξασφαλισθεί μόνον εάν οι ηλικιωμένοι διατηρούν ένα ικανοποιητικό επίπεδο υγείας και μια καλή ποιότητα ζωής, τονίζουν οι δύο διεθνείς οργανισμοί (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)...*Πηγή...<http://blogs.sch.gr/9dimlarislar/archives/4780#prettyPhoto>
9^ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας. (Ανακτήθηκε25-09-17)

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ **

(Το 2016), **τέρμα οι χαζές λίστες**. Ίσως η πλέον λυτρωτική και τολμηρή μας πρόκληση-αυτοδέσμευση («resolution») για το καινούργιο έτος θα μπορούσε να είναι η συμφιλώσή μας, όχι απλά με τον χρόνο, αλλά με το ίδιο το γήρας. Τα εορταστικά μελό σποτ εισαγωγής που ευδοκιμούν τέτοιες ημέρες εκμαιεύουν, δεν λέω, κάποια δευτερόλεπτα ναρκισσιστικής συγκίνησης με ηλικιωμένους-μπιμπελο που πολύ θα ήθελες να τους έχεις παππούδες (το σποτ π.χ. με τον «μοναχικό παππού στο φεγγάρι» του βρετανικού πολυκαταστήματος John Lewis είχε 23.000 «χτυπήματα» τις δύο πρώτες ώρες που εμφανίστηκε στο YouTube, ή το γερμανικό σποτ με τον ηλικιωμένο πατέρα που «σκηνοθετεί» την κηδεία του για να αναγκάσει τα παιδιά του να έρθουν χρονιάρικες μέρες στο σπίτι). Σίγουρα, όμως, δεν κάνουν όλη τη «βρώμικη» δουλειά. Η «γκρίζα μειονότητα» στην οποία εν ευθέτω χρόνω όλοι (υπενθυμίζω κακεντρεχώς: οι τυχεροί) θα προσαρτηθούμε, παραμένει περιθωριοποιημένη, γραφική, εκδικητική (του τύπου «εκεί που είσαι ήμουν, εκεί που είμαι θα 'ρθεις») και απευκαϊά.

Στην Ελλάδα της κρίσης και των δημογραφικών βομβών (με τους εν εξάλλω συνταξιούχους να εκτοξεύουν προ ημερών αβγά, γιαούρτια και ντομάτες στην είσοδο του υπουργείου Εργασίας) η εικονογραφία του γήρατος εξαντλείται στα συνήθη, θλιβερά, μακριά-από-εμάς στερεότυπα (μοναξιά, εγκατάλειψη, άνοια και ανία, κατάθλιψη, παραιτηθέν σούρσιμο της παντόφλας, ΚΑΠΗ και συμπάθεια). Με κάποιες φωτεινές εξαιρέσεις τους τελευταίους μήνες στις θεατρικές σκηνές της Αθήνας. Ενδεικτικό «Το γήρας - Ένα χορικό» της Γεωργίας Μαυραγάνη στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου, σε παραστάσεις του οποίου μαθαίνω ότι (νεαροί κυρίως) θεατές ξεσπάνε σε λυγμούς. Ή «Ο μπαμπάς» (Σταμάτης Φασουλής) με το Αλτσχάιμερ στο Θέατρο Δημήτρης Χορν.

Αλλά και νέες εκδόσεις αποτολμών φρέσκες αναγνώσεις στα γηρατεία. Ανάμεσά τους π.χ. το «Μεγαλώνοντας» της Σοφί Φοντανέλ (εκδ. Στερέωμα) όπου η συγγραφέας /δημοσιογράφος βιώνει το βίαιο μέγαλωμα της μητρός της: «Πρώτο πέσιμο της μητέρας μου. Πόσο αμάθητη ήμουν. Πίστευα ακόμα ότι μπορούσε να βοηθά κάποιος χωρίς να αφοσιωθεί». Αλλά και η «Χάρτινη μνήμη» (εκδ. Μίνωας) της 28χρονης Βρετανίδας Εμα Χίλι (βραβείο Costa Book 2014), η οποία επιχείρησε μια έρευνα στο μυαλό των ηλικιωμένων, εμψυώνοντας ζωή σε μια αλλόκοτη αστυνομική ηρωίδα, τη Μοντ: μια ηλικιωμένη που πάσχει από κάτι που μοιάζει με άνοια και προσπαθεί να λύσει το μυστήριο της εξαφάνισης μιας φίλης της. «Πριν από μερικά χρόνια θα έφριπτα με τον εαυτό μου - να βλέπω τηλεόραση μέρα μεσημέρι. Τι άλλο έχω να κάνω όμως; Καμιά φορά διαβάζω, αλλά δεν βγάζω πια άκρη από την πλοκή των μυθιστορημάτων και δεν θυμάμαι ποτέ πού έχω μείνει. Μπορώ, λοιπόν, να βράσω ένα αβγό. Και μπορώ να δω τηλεόραση. Μετά από αυτά, απλώς περιμένω: την Κάρλα, την Ελέν, την Ελιζαμπεθ».

Επιτέλους αρχίζουμε να μαθαίνουμε τι σκέφτονται. Πριν από δεκαπέντε ακριβώς χρόνια, στο πλαίσιο ενός ρεπορτάζ που είχα κάνει για την προκατάληψη κατά του γήρατος (σε άπταιστα ελληνικά «ageism»), είχα ρωτήσει ανυποψίαστους προκεχωρημένης ηλικίας ανθρώπους στους δρόμους της Αθήνας: «Ποιο είναι το χειρότερο στο να είσαι ηλικιωμένος;». Θυμάμαι το αφηνιδιασμένο βλέμμα τους - όχι μόνο για τη φύση του ερωτήματος αλλά και για το ότι κάποιος ασχολούνταν μαζί τους. Με «ζύγιζαν» και ύστερα ενέδιδαν. Ίδου μερικές από τις απαντήσεις που είχα καταγράψει: «Το να μη γεύεσαι τον έρωτα», «Προτιμώ να σας απαντήσω ποια είναι τα ωραιότερα πράγματα που έχω βρει εγώ: το διάβασμα και η σκέψη», «Ο φόβος του θανάτου», «Το ότι όλα δείχνουν πια τελείως μάταια. Ακόμη και οι παλιές ιστορίες», «Ο φόβος μήπως χάσεις το μυαλό σου. Ένας εξάδελφός μου ρωτούσε και ξαναρωτούσε: "Μήπως είπα καμιά κουταμάρα;"», «Το ότι μπορείς να θαυμάσεις έναν ωραίο πίνακα, αλλά όχι ένα ωραίο κορίτσι που θα δεις στον δρόμο».

Αρχίζουμε να μαθαίνουμε τι σκέφτονται. Θα μας πάρει βέβαια πολλά χρόνια ακόμη για να διανθίσουμε την ερασιτεχνική σπουδή μας στο γήρας με αυτό που έλεγε ο Ζαν Κοκτώ: **«Το πιο απαίσιο πράγμα στο να γερνάς είναι ότι μέσα σου παραμένεις νέος».**

** Πηγή: Ομώνυμο άρθρο Λένας Παπαδημητρίου ΒΗmagazino 25 /12/ 2015 Επιλογή Κυριάκος Περβανός ΤΕ